

מי ישתה את מיץ התפוזים?

עקר האשר בחיים אינו במרחבים הגדולים שמחוץ לנו,
אלא... בד' האמות שיוצר לו האדם בביתו, בקרב משפחתו.
(הרבנית נריה, "מול מבוכת המתירנות")

כתבה: תמר זקס איר: אלחנן בן אורי

אחר הצהרים, כשהשמש נטתה אל שולי השמים, צעדה
הרבנית נריה לביתה. בידה האחת אחזה בסל מלא תפוזים,
ובידה השנייה שמרה קרוב ללבה חבילת דפים מלאים
בדברי תורה שכתב הרב נריה.

“כשאגיע הביתה,” חשבה הרבנית רחל, “אבחר מהסל תפוז
כתם ועגלגל, אחצה אותו לשני חצאים, אסחט לי ממנו
מיץ תפוזים בריא, טרי וגם טעים.”

הרבנית התקרבה לביתה בצעדים גדולים, חצתה
את הגנה הירקה, פתחה את הדלת ונכנסה. לאחר
שהניחה את ערמת
הדפים על השלחן
שבחדר הספרים,

הביאה את סל התפוזים אל המטבח,
בחרה מתוכו תפוז כתם ועגלגל
וסחטה לה מיץ תפוזים.

לא הספיקה הרבנית לברך על מיץ התפוזים, ומהדלת נשמעה נקישה. הניחה הרבנית נריה את הכוס על השלחן, פתחה את הדלת לרוחה, ושמחה גדולה מלאה את לבה. בפניסה עמדה קרלה השכנה. "מה שלומך קרלה? איך את מרגישה?"

"ברוך השם! אני מרגישה מצוין!" ומה שלום הילדים?" "הילדים?" צחקה קרלה, "שיהיו בריאים, שובבים כרגיל! לרגע אינם נחים!" "רחל", הוסיפה קרלה, "כלם יודעים שאת עוזרת לעולים חדשים, לכן באתי היום לספר לך על משפחת עולים שהגיעה מתימן לפני כמה ימים. לילדים הקטנים אין מעילים לימות החרף!"

"טוב שבאת לומר לי!" שמחה הרבנית, "מחר, השכם בבקר, אביא להם סל תפוזים ואראה איך אפשר לעזור לילדים החמודים."

הרבנית נריה הגישה את מיץ התפוזים לקרלה. ברכה השכנה על מיץ התפוזים ושתתה לרויה. הודתה לרבנית, נפרדה ממנה לשלום והמשיכה בדרכה.

בְּחֶרֶה הַרְבֵּנִית נִרְיָה מֵתוֹךְ הַסֵּל תַּפּוּז נּוֹסֶף, כָּתָם וְעַגְלָגֵל,
חָצְתָה אוֹתוֹ לְשֵׁנֵי חֲצָאִים וְסִחֲטָה לָהּ שׁוֹב מִיץ תַּפּוּזִים.
לֹא הִסְפִּיקָה הַרְבֵּנִית לְבָרֵךְ עַל מִיץ הַתַּפּוּזִים, וּמֵהִדָּלֶת נִשְׁמָעָה שׁוֹב נְקִישָׁה.
הַנִּיחָה הַרְבֵּנִית נִרְיָה אֶת הַכּוֹס מִיָּדָהּ, פָּתְחָה אֶת הַדָּלֶת לָרוֹחָה,
וּמִיד מִלְּאָה שְׁמִחָה גְדוֹלָה אֶת לְבָהּ.

בפתח הבית עמד יצחק השליח, ובידו חבילה גדולה.
 "הבאתי את המחשב החדש שהזמנת, ספר בקול נרגש.
 "תודה רבה! המחשב בודאי כבד מאד, בוא והנח אותו על השלחן בחדר הספרים,
 שמחה הרבנית רחל, "מהיום אוכל להקליד ביתר קלות את דברי התורה של הרב."
 לאחר שהניח יצחק את המחשב בחדר הספרים, הגישה לו הרבנית את מיץ התפוזים.
 יצחק ברח ושתה לרויה, הודה לרבנית ומהר לדרך.

בַּחֲרָה הָרַבֵּנִית נִרְיָה מֵהַסֵּל תַּפּוּז נּוֹסֵף, כָּתֵם וְעַגְלָגֶל, חֲצָתָה אוֹתוֹ לְשָׁנֵי חֲצָאִים
וְסַחֲטָה לָהּ שׁוּב מִיץ תַּפּוּזִים. לֹא הִסְפִּיקָה לְהִתְיָשֵׁב לְצַד הַשֻּׁלְחָן,
וְאֵל הַמִּטְבָּח נִכְנָס בְּדִלּוּגִים הַנֶּכֶד חַיִּמ'קָה הַקָּטָן.

“סִבֵּיתָא! שִׁלְיָדִים! מָה שְׁלוּמָךְ?”

“אֲנִי, בְּרוּךְ הַשֵּׁם, טוֹב, תּוֹדָה! וְאַתָּה, אֵיךְ אַתָּה מְרַגֵּישׁ?”

“גַּם אֲנִי מְרַגֵּישׁ מְצִין! חֲזַרְתִּי עֲכָשׁוּ מִמִּשְׁחָק כַּדּוּרְסֵלוֹ!”

אִם כֵּן, אַתָּה וְדַאי עֵיף וְצָמָא, הִנֵּה לְךָ מִיץ תַּפּוּזִים בָּרִיא, טָרִי וְגַם טָעִים.

חַיִּמ'קָה בֵּרַךְ עַל מִיץ הַתַּפּוּזִים וְשָׁתָה לְרוּיָה,

הוֹדָה לְסִבֵּתָא רָחֵל בַּחֲבוּק וּנְשִׁיקָה וְהִמָּשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ.

רצתה הרבנית נריה לבחור מהסל תפוז נוסף, כּתם ועגלגל,

אך באותו רגע נכנס אל המטבח הרב נריה.

“האם תרצה לשתות מיץ תפוזים בריא, טרי וגם טעים?” שמחה לקראתו הרבנית.

ראה הרב את סל התפוזים ואת הכוסות הריקות המונחות בכיור, והבין מיד.

הוא סידר את הכפה שעל ראשו ולטף את זקנו. “אשמח לשתות

מיץ תפוזים בריא וטעים.”

סחטה הרבנית תפוז כּתם

ועגלגל והגישה לרב

כוס מיץ תפוזים.

“רעיתי, שבי בנחת ושתי את

מיץ התפוזים!” חייך הרב

והגיש לה בחזרה את

כוס מיץ התפוזים.

הודתה לו הרבנית,

בִּרְכָּה על מיץ התפוזים,

שתתה אותו לרוּנָה

ופנתה אל חדר הספרים

להקליד את דברי התורה

של הרב נריה.

